

רע"פ 1732/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 1732/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ג 51860-12-17 מיום 27.1.2019 שניתן על ידי כב' סג"נ י' נועם וכב' השופטים ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

בשם המבקש: עו"ד תומר ריז'נישוילי

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' סגן הנשיא י' נועם וכב' השופטים ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל) בעפ"ג 51860-12-17 מיום 27.1.2019 (להלן: פסק הדין), בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר הדין של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ) בת"פ 41372-02-16 מיום 20.11.2017.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע בבית המשפט השלום, על יסוד הודאתו, בעבירות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא

עמוד 1

לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ו-תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 382(א) לחוק (ולהלן ביחד: העבירות).

יחד עם המבקש הורשע, באותן עבירות, נאשם נוסף (להלן: הנאשם הנוסף) אשר ביצע את העבירות בצוותא חדא עם המבקש (ולהלן ביחד: השניים).

על פי עובדות כתב האישום, המבקש העסיק את נ' - קטין כבן 16 - במכירת פרחים בדוכן שבבעלותו. בסוף אחד מימי העבודה נטל נ' את פדיון המכירות בסך של כ- 450 ש"ח וניתק קשר עם המבקש. בעקבות זאת, חיפשו השניים את נ' ומצאו אותו בקיוסק כשהוא עם חברו י', גם הוא קטין כבן 16. בקיוסק, ומחוצה לו, שאל המבקש את נ' "איפה הכסף" תוך כדי שהשניים מכים אותו ואת י'.

בהמשך, הכניס המבקש בכוח את נ' לרכב וביחד עם הנאשם הנוסף החלו בנסיעה. המבקש המשיך להכות את נ' ושאל אותו איפה כספו, ואילו הנאשם הנוסף אמר ל-נ' שאם לא יחזיר להם את הכסף, יהרגו אותו. כתוצאה מהמעשים, נחבל י' באפו.

2. בבואו לגזור את דינו של המבקש, עמד בית משפט השלום על כך שהתנהגותו של המבקש הייתה אלימה, בריונית וחסרת רסן אשר לא ניתן להשלים איתה. כמו כן, בית המשפט הביא בחשבון את העובדה שהמבקש הוא שהחל באלימות, וכי המעשים כוונו כלפי שני נערים בני 16, בשל חוב בסכום נמוך. מנגד, התחשב בית המשפט בכך שג' גנב את הכסף מהמבקש אשר העסיקו, אך הוסיף וקבע כי על אף שיש בדבר להסביר את הרקע למעשים, אין בכך כדי לגרוע מחומרתם.

כמו כן, עמד בית המשפט על תסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי המבקש לקח אחריות חלקית על מעשיו, כי המבקש נפלט ממסגרת טיפולית, בה שולב במסגרת הליך המעצר, וכי קיים סיכון להישנות ביצוע עבירות על יד המבקש.

מחד, בית המשפט זקף לזכות המבקש את הודאתו במיוחס לו וקבלת אחריות על מעשיו. מאידך, זקף לחובתו את הרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות המעידות כי עסקין בדפוס התנהגות ועל כישלון ההרתעה בעניינו. לבסוף, גזר בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: 18 חודשי מאסר בפועל; שני מאסרים על תנאי - האחד בן 7 חודשים והשני בן 4 חודשים; פיצוי לשני נפגעי העבירה בסך כולל של 6,000 ש"ח.

המבקש ערער על גזר הדין.

3. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור. בנימוקיו עמד בית המשפט על הפסיקה הנוהגת בעבירות אלימות ועל הצורך להטיל ענישה מרתיעה. עוד קבע בית המשפט כי אין בעונשים שהוטלו על המבקש משום סטייה קיצונית מרמת הענישה הראויה וכי ניתן ביטוי הולם לשיקולי הענישה הרלוונטיים.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי המופנית נגד חומרת העונש.

עמוד 2

בקשת רשות הערעור ונימוקה

4. המבקש טוען כי עניינו מצדיק מתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי" בשל שיקולי צדק וכדי למנוע עיוות דין. לטענת המבקש, תסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט השלום לקה בחסר. כמו כן, לא ניתן משקל הולם לשיקולי השיקום, לא נלקחו בחשבון כנדרש נסיבות ביצוע העבירה והאירועים שקדמו לה, לא הייתה התייחסות הולמת לנסיבות האישיות של המבקש, ומכאן שלא ניתן משקל ראוי לשיקולי הענישה השונים.

לפיכך, עותר המבקש לבטל את עונש המאסר שהושת עליו ולהורות על שילובו בהליך טיפולי, לאור שיקולי שיקום ונסיבותיו האישיות. לחילופין, להפחית באופן משמעותי את העונש שהושת עליו.

דיון והכרעה

5. כידוע, רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבוריות בעלת חשיבות כללית (ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 3667/14 קראדי נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (1.6.2014)). לאחר עיון בבקשה, השתכנעתי כי היא אינה מעוררת שאלה משפטיות והיא בעיקרה עוסקת בעניין חומרת עונשו של המבקש. כידוע, הכלל הוא כי לא תינתן רשות ערעור במקרים אלו אלא אם מתקיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה (ראו למשל רע"פ 6916/16 קרינאו נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 (6.12.2016)). בעניינינו, העונש שהושת על המבקש איננו חורג ממדיניות הענישה הנהוגה והמקובלת במקרים כגון אלה (ראו והשוו: רע"פ 801/04 דחבש נ' מדינת ישראל (12.2.2004); רע"פ 8531/15 עליה נ' מדינת ישראל (14.12.2015)), ועל כן, דין הבקשה להידחות.

6. למעלה מהצורך, יוער כי בגזירת עונשו של המבקש נלקחו בחשבון כל אותן נסיבות עליהן מצביע המבקש בבקשת רשות הערעור, וניכר כי ניתן משקל ראוי לכל אחת מהן. כמו כן, יוזכר כי שיקול השיקום אינו חזות הכל (רע"פ 7596/18 מלכה נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (4.11.2018)) ויש לאזנו עם שיקולי ענישה נוספים. מעבר לכך, בגזר הדין נתן בית המשפט דעתו להמלצת שירות המבחן לקיום פגישה נוספת לצורך בחינת אפיק טיפולי אך בחר לדחותה מסיבות ענייניות. נקבע כי שירות המבחן התרשם מהמבקש באופן מעמיק ויסודי וכן כי ניסיונות טיפוליים קודמים לא צלחו. בית המשפט אף קבע כי אין מקום לענישה טיפולית בעניינו של המבקש לאור חומרת מעשיו והרשעותיו הקודמות. קביעות אלו משקפות נכונה את מכלול נסיבות המקרה ואין מקום להתערב בהן ב"גלגול שלישי".

7. סוף דבר, הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ג' באדר ב' התשע"ט (10.3.2019).

ש ו פ ט

עמוד 3

